

nolo agriferas chariorem esse mihi toto poemate, uim
accurate servans, inter chartas amisi. Credidi me hanc
quoque una cum Carmine Vander Burghio tradidisse.
At ille fidem ipsam testatur, nihil se præter alterum
accepisse, ut jam quo deveniunt cætera, non si morimur
dum sit, indicare valeam. Itaque si inter adversaria
hæc servasti, omni me hercule puncto digna, et longè
versibus ad anteferenda, quæ non pigeat iterum
ad me trans mittere. curabo ut cum optimis quoque
communicentur, et laudem referas quam luculentissimè
meruisti. In Carmine quantumvis tuo eleganti et
erudito, sunt quæ mecum Vander Burghius existimat
citras offensam aula agræ admissum iri. Ceterum deo
volente amplius me explicabo, nunc aliunde oppressio
simo non vacat. Vale Vir Doctissime, et hanc non
fucata amicitia libertatem boni consulte. Rationem
aliquando reddam quam certo novi, a te non iri
improbatum. Ad Sylvam Ducis 26. Julii 1679.

Heinsio.

(105)
Non oblivisci te mei, Nobilissime Heinsi, neque ejus
quem erga te perpetui animi amoris et observantia
affectum seruo, nulli recertius testari possi, quam
cum alijs impertiri ea me officia jubes, quæ tibi a me
debere statuis, nec falso nec immerito. Saxones tuos
quibus, cum maximè tuâ gratiâ vellem, nihil hic
operæ prestare valeo, quæ commendationis tuæ
præteritum agnoscant, eadem hodiè verborum vanitate
excepi. Fietque id tantisper Mi Heinsi, quousque
occasionem obtuleris, quæ reverè et sedulo presentia,
quam mereri avidissimè vellem velim amicitia
illius præmium, quo me immeritum hæcenus is
prosecutum. Pollicitus his sum tamen fore, ut me
Ductore ad Illustrissimum Principem admittantur,
neque adhuc certus sum satis, tantillam rem, quam
brevis affectam sim daturus. Adeo nihil Imperatorum
nostro occupatus in his castris, ubi ad privata
Spas privato vice ulli vacat. Eudemque a me relaturi
sint

scit, cave. Dubites studio meo aut promptitudini quidquam
 defuisse, vel si de amore mutuo inter nos certandum sit,
 ullâ in parte me cessurum tibi, quem tamen quam
 optimè mihi cupere affectuque non vulgari, si aliquid
 nescium, abundè imper ab Elzeviris didici. Dum assiduis
 tibus sese amicissimam a te meo mentionem factam, non
 sicis argumentis indicarent. Quæro vero Te Vir Nobilis-
 simo, qui mihi in animo et oculis continenter obversari,
 quando nec inter pocula memoriam Huygeni deponis,
 ejusdem iactas inter Musas et libros quam sapientissime
 recorderis, ut intelligere possim non nunquam quibus
^{nunc} ~~in~~ rebus condire presentes, posteritatem verò totam
 demereri æternis autor pares. Nihil inter has aula, cas-
 trorumque duplicem tumultum gratis accidere
 possit mihi, qui te ex animo valere cupio, et nos
 amare. Ad Sylvam Ducis. 8. Augusti 1679.

Barlaam.

(106).
 Magnâ et mirabili fortitudine violentas tibi manus
 intulisse, mi Barlaam, et quum pro jure amicitias
 fuerint, qui manere paucis per aberrantem ausi sint.
 tu sapere audendo bis te laudabilem et amicis, et iniquis-
 simo cuique lectori præstitisti. Præclare olim de lumbrica-
 tionibus suis Quintilianus, cujus, cum hic ad manum non
 sit, nescio an ipsa verba satis ex fide recensere. Dabam
 inquit, eis otium, ut refrigerato inventionis amore
 diligentius repetitas tanquam lector perpendere.
 isdem Te secundis curis, dici non potest quanto per te tibi
 imper consulueris; me verò devinxeris fame et existi-
 mationis Tuae studiosissimum amatorem. Tum
 plane diminasse videris, quâ te parte castigatione tua
 dignum amici judicabamus; Cujus rei nisi te priva-
 tim Burginius admonuit, miror sanè qui tam exactè
 animi nostri sententias conjecturâ tetigeris. Laude
 verò Te, et egregiam amicitiam exosculor: quo
 factum scito, ut jam me administrante in ore
 manique procerum ceterorumque bonorum omnium
 summâ cujusque cum voluptate versatus sis. Nec si
 quid obij suppetat gravabor interpretem me tibi dare
 quo saltem Gallico sermone particeps Princeps meus fiat.
 oratione